

Jiří Kulhánek

Je 7.00, pro dnešek nejvyšší čas zabít svého prvního policajta.

Za oknem je šedo; kapičky deště stékají po skle a kreslí na něj špinavé cestičky – šedé – jak jinak.

„Někde poblíž bývalé Severní spojky je nepohyblivé vozidlo se dvěma živými příslušníky policejního klanu – pro vás, kdož jste dnešní den ještě nezačali úspěšně, – stačí vzít samopal a svět je váš!“ Dneska se Céva Rumkopff opravdu překonává; asi proto, že sledovanost Stanice prý poslední dobou poněkud opadla. Skulil jsem se z postele, zapálil si listí a z hromady svršků na odřeném podlaze vydoloval ponožky.

„A pro vás, kteří jste dnes už přispěli našim hladovějícím spoluobčanům pořádným kusem policejního bůčku, jednu písničku na rozproudění krve – ano, hrají vaši oblíbení Vitriol Faces!“ Pleskání deště zaniklo v burácení kytar. Já Stanici poslouchám rád – jako ostatně každý pilot – taky je to naše klanová Stanice.

Dopnul jsem si spony neprůstřelné kombinézy (je celá černá s malým stříbrným sluníčkem na levé straně hrudníku – jo, jsem pilot, co umí celou Soustavu), automaticky překontroloval zásobník u svého SCORPIA (lovci obvykle po pilotech nejdou, ale jídla je čím dál tím méně), típnul listí o špinavé umyvadlo a nasadil si helmu (samozřejmě taky černou, s respirátorem, zesilovacíma sluchátkama, infra optikou, no znáte to).

„Otevřít!“ rozkázal jsem dveřím.

„Je sedm hodin dvacet pět minut, těším se nashledanou, pane,“ odpověděly mi dveře; rádio dunící Vitriol Faces ztichlo a zaklapaly zámky. Než jsem otevřel, dobře jsem si prohlédl monitor, jestli na mě venku nečeká nějaká nepříjemnost. Studený, sychravý vzduch voněl vodou, sírou, kouřem a hniječícími odpadky – no tedy spíš smrděl, musím si sehnat nový filtr do respirátoru. Na ulici se mimo provoz deště a bystrin rachotících přes ucpané kanály nic nehýbalo.

Snad jen... Tam u toho vraku u odbočky k bývalé průmyslové čtvrti... Je to (teda spíš byl to) Mercedes z osmaosmdesátého. SCORPIO mi skočilo do ruky – nemá smysl nic podceňovat – policajtský rádio (Stanice Milice – debilní název, jako ostatně na policajtech téměř všechno) začíná ranní vysílání velice podobně jako naše Stanice: „Je sedm nula nula; nejvyšší čas zastřelit svého prvního pilota!“

V dálce, na sever ode mě, zarepetil samopal SCORPIO, jaké používáme my, piloti. Odpověděla mu policejní rychlopalná brokovnice. Zbytek souboje utichl v jakoby všudypřítomném vibrujícím řevu, který začal úplně z ničeho nic, a jen pomalu a neochotně se vytrácel – akustický jev provázející start z planety s atmosférou (říká se tomu pravděpodobnostní třesk) – naši další šlupce se povedlo odstartovat – no výborně!

Nad zrezivělou a dávným ohněm zprohýbanou kapotou Mercedesu se pomalu objevily dvě ruce, prázdné ruce. Jak jsem již říkal, lovci piloty obvykle nechávají na pokoji. Přesto jsem kolem něj prošel velmi opatrně – ani se nehnul a na strupy pokrytém, neuvěřitelně špinavém ksichtě za průzorem helmy se mu rozlil hluboce servilní úsměv. Jak by taky ne, SCORPIO umí padesát výstřelů za vteřinu a ona úplně stačí jedna kulka; má ráží sice jenom 1.25 milimetru, ale zato vychýlené těžiště a obrovskou rychlost – zásah je smrtelný do osmašedesáti procent z povrchu lidského těla.

Děšť na plechu hlasitě rachotil a od pusy šla pára; do háje, jestli začne sněžit...! Rychlým krokem a těsně podél zdi (rohy se naopak musí obcházet širokými oblouky) jsem došel až k bezpečnostnímu labyrintu kolem City – komplexu vybudovanému z kanalizačního systému a bývalý subwejky – jediné neutrální místo v tomhle děsném městě. V City je zabíjení zakázáno – bdí nad tím Obchodní bezpečnost, a to dost přísně – ne že by jim záleželo na pár životech, ale mnoho smrti kazí kšeft. Zdlouhavě jsem se proplížil bludištěm, sešel po schodišti a prošel kontrolou do klimatizovaných koridorů (to klimatizovaný znamená, že se tu dá jakž takž dýchat bez respirátoru) a zapadnul do jedné laciné jídelny na Firstunterstreet – jmenuje se U Vánočky Freda.

Kulaté pancéřové dveře mi vrátily identif, pozdravily, pustili mě dovnitř a vzduchotěsně za mnou zapadly. Když jsem odevzdal

SCORPIO a helmu, otevřely se i druhé dveře – vstup do všech jídelen je velice podobný propustím v našich šlupkách. Akorát místo průniku vzduchoprázdna brání průniku toho všeho válečnickýho harmpádí, co všichni taháme sebou. U Vánočky bylo šero a kouřmo. Do nosu mě praštil smrad tak hustej, že se o něj dalo skoro opřít – koncentrát žluklé mastnoty, připáleniny, potu, neexistující kanalizace, nikdy nemytých šlusáků a hnilobných chorob, kterýma jsou snad do jednoho prolezlí.

Ve štrůdlu na jídlo stála opravdu přepestrá směs lidí – to se nikde jinde nevidí. Pár techniků v kombinézách pomocného personálu našeho klanu, pár policajtů ve svých zelených uniformách, pár členů OB, hromada lovců, verbířů, děvek, mnichů a fland'áků a samozřejmě nejvíc šlusáků, kteří někde splášili prachy. Jejich prozatím neúspěšnými kolegy byla podlaha Vánočkovy ratejny doslova zavalená: mrzáci, chemomrzáci, nukleomrzáci, lepromrzáci (ti vypadají asi nejodpornějc – pandemie malomocenství nám utěšeně čistí Matičku – ale kdo se na to má dívat), ženy (to slovo berte s odstupem), muži, transsexmani, děti... chamrad'.

Prokopal jsem se davem a stoupl si na konec fronty. Naši na mě kývli (nedá se říct, že přátelsky), lovci mě zaregistrovali (nedá se říct, že nepřátelsky) a policajti po mě přejeli očima zakrytýma zrcadlovými implantáty (nedá se říct, že opovržlivě). To bych jim ostatně ani moc neradil – v Obchodní zóně se nesmí akorát zabíjet – za vyrážení zubů a lámání kostí jsou jenom pokuty.

Zapálil jsem si listí.

„Listí, kruciprdel, pravý listí!“ šlusák se vytáh na špičky a sjížděl alespoň kouř, kterej jsem vydech. Trochu se mi z toho všeho zvedal žaludek a jeho purpurovej, boulovatej a ke všemu zeleně flekatej ksicht mě úplně připravil o náladu. Koukal se na mě jako pes – ten odpornej žebravej, chtivej úsměv. Ještě ke všemu měl jen jedno oko. A ještě ke všemu, když si mě pořádně prohlídnul, tím okem na mě zamrkal a úsměv se mu rozšířil tak, že mu jedna z těch mokvavejch boulí praskla až mi hnis stříknul na rukáv. Nemám rád šlusáky. Hlavně nemám rád jednooký šlusáky – nepříjemně mi to připomíná věc, co mám místo levýho oka já. A jednoocí šlusáci, kteří se na mě

smějou a mrkaj, jako že si všimli našeho spříznění, jsou mi vyložene nesnesitelní.

Já, pokavad nemusím, tak obvykle neubližuju. Tomuhle parchantovi jsem zlomil ruku skoro s potěšením. Zaječel, jako bych ho vraždil. Hluk v místnosti najednou úplně ustal. Naši se na mě ani nepodívali, flandáci se začali křížovat. Jeden z policajtů se chápavě usmál, lovci si mě změřili s profesionálním zájmem a všichni přítomní členové OB poměrně bleskurychle tasili biče.

Šlusáci se, až na toho „mýho“, tiskli u zdí.

„To je v pořádku, pánové,“ řekl jsem obezřetně se blížícím ÓBákům. „Jenom jsem tady leprounovi musel objasnit svůj názor na jeho ruku v mé kapse,“ lhal jsem a ani se nezačervenal. Šlusák, který se snažil odplazit co nejdál ode mne, zvedl hlavu a chtěl něco říct. Tekly mu slzy.

„Že?“ usmál jsem se na něj. Čelisti mu zaklaply s hlasitým cvaknutím. Ke své různobarevnosti ještě navíc zbledl. Když se takhle směju, tak to nevypadá moc hezky. ÓBák s dvěma hvězdami na výložkách si strčil bič do podpaží a zachrptěl: „Pořádková pokuta. Tobě, pilote, dvacet ekvivalentů, a tobě,“ kývl na ležícího leprouna, „dva.“ Ten ÓBák chrptěl proto, že měl na krku širokou bílou jizvu – skoro od ucha k uchu a nevypadal, že by se s ním dalo moc smlouvat. Dvacet ekváců – bylo mi úplně jasný po čem jde. Opatrně, aby přesně viděl, co dělám, jsem vytáhl z kapsy svojí plechovku s listím a dal mu deset cigaret. ÓBák je s úředním výrazem v neštovicema poďobaným ksichtě převzal, vystavil mi stvrzenku o pokutě a vrátil lístek na nouzovou dávku u Armyspasu. Listí je nejtvrdší měna, co existuje.

„Teď ty!“ Šlusák se schoulil do klubíčka. „Honem, nebo tě budu muset prodat na substrát.“ Neuvěřitelně komisní ÓBák. Ten žebrák očividně nic neměl. Jako substrát pro Essenfab měl cenu asi tak osm ekvi.

Ležící troska si zakryla hlavu cípem rozedraného šátku. Jinak by brečel úplně veřejně – sračkoun. Zapálil jsem si další listí a začal studovat jídelníček vyvěšený nad pancéřovaným okýnkem. Zelená písmena vyrudle žhnula a na zdi vpravo od nich čadil malý červený ohníček – plamenomet na uklidňování nepřístojných hostů – před

okýnkem je řetězem oddělená diskrétní zóna. Musím si dát něco lacinýho, nenápadnýho – proto taky nechodím do žádnéjch luxusních podniků – nesmím na sebe moc velkým rozhazováním peněz upoutávat pozornost fízlounskejch oček. Dám si tatrgelovej recyklát, ale zato dvojitou porci, ať se mám.

„Na, vem si prosím tě mýho medvídky a vrať mi tatínka!“ hlásek tenkej jako prostřelenej amplión mě vytrhnul z kulinářského zamyšlení. Abych vůbec uviděl majitele toho piskláče, musel jsem hluboko sklonit hlavu. Byla to majitelka. Andílek. Zlatý vlásy, oči jako dva leštěný titanový šuskroužky, bledej obličejíček s rudejma skvrnama, navlečená do strašně ušpiněnýho pytle od tatrgelu. Tak šestiletá holčička. Místo rukou měla něco jako zrohovatělé ploutve a neměla nohy – chemo, nukleo, lepro a tak dál mrzák. Mezi těma ploutvema držela držela malýho medvídky ze zelený synplyše a plakala. Dneska všichni pořád nějak řvou. Pozorně jsem si toho medvěda prohlédl. Jasně, poslední vládní akce: **Každé dítě – jeden medvěd!** Až do týhle chvíle jsem o tom nepřemýšlel jinak než jako o další stupiditě v nedobytných jeskyních zalezlejších „šéfů“. Teď mi došlo, že pro tohle škrvně to byla první, jediná a poslední hračka v jeho ne zrovna radostným životě. Vzal jsem jí medvěda (i to je život) a dal zjizvenýmu ÓBákovi ještě jedno cigáro. Plyšovej medvěd za cigáro, a cigáro za život jednoho zaflusanýho šlusáka. Blbej kšeft.

V implantátu v kosti nad levým uchem mi zapulsoval přístupovej kód mýho pées: „Šéfe, mrskni sebou trochu, policajti se začínaj nějak rojit! Mám pocit...“ zaječení rušičky mi málem urvalo hlavu. Beze spěchu jsem do sebe naládoval zbytek tatrgelu a vyklátil se z Vánočkovy jídelny, jako bych měl času nejvíc ze všech pilotů na světě. Dva z policajtů, co jedli u vedlejšího stolu se zvedli taky a s časem na tom byli zřejmě úplně stejně jako já. Dveře mi vydaly moje věci. Nasadil jsem si helmu a pomalým krokem se šinul temnou válcovitou ulicí – ze světla na stropě svítilo, teda spíš žhnulo, jen asi tak každý třetí. V hlavě se mi to ale točilo naplno. Totiž: jestliže policajti znají mojí frekvenci, a jestliže jí dokáží i rušit, znamená to, že mě mají, jak oni říkávají, pěkně rozpracovanýho. Naštěstí to ale neznamená, že jsou schopní moje vysílání dekódovat. Teda aspoň doufám. To by se mi vůbec, ale opravdu vůbec nehodilo. Ti dva se drželi pořád za mnou.

Zadní kamerou v helmě jsem si je dobře prohlídnul: zelený uniformy, neprůhledný implantáty stříbrně planoucí v průzorech přileb, krátký rychlopalný brokovnice a vysoký boty na podešvích z mechový gumy. Nechtěl bych se mýlit, ale takhle nějak si představuju policejní specialisty – lovce pilotů. Teda vlastně chtěl bych se mýlit. Zříceninám u východů z podzemí se říká labyrint proto, že byly kdysi upravené tak, aby šance dostat se z City – místa s největší koncentrací lidí – byly pro každého co největší. Když se v dálce objevil jasně osvětlený průchod ven a policajti zrychlili, bylo to jasné. Rozběhnul jsem se jako o život, a vlastně proč jako. Strouha černý vody tekoucí prostředkem tunelu se mi rozstříkovala pod nohama v gejzírech, který cákaly snad až na strop. Vzduch svištěl na hranách helmy a do uší se zařezávalo ostrý staccato policajtskejších bot za mnou. Světla na stropě se slily do červený, doutnavě žhnoucí čáry.

Stihnul jsem to. Jeden z ÓBáků hlídajících u zátarasu před průchodem nezúčastněně řekl: „Pilot půjde první.“ A bylo.

Rychle jsem se prosmekl mezi metr tlustějma veřejema do volného světa. Mám deset minut, než stráž pustí i policajty. Velice moudrý nařízení. Předě mnou se rozkládala cihlová a betonová změt' promáčená deštěm a krví – stejně nikde neumírá tolik lidí jako těsně za východy z City.

Děšť' od rána zhoustl a těžké olověné nebe tisklo nadrcené siluety okolních zřícenin k zemi. V přítmí mezi troskama domů se plazila hnědá kyselá tráva. Tady se neodvážej pást ani ti nejzoufalejší šlusáci.

To, že ty dva policajty ÓBáci pustí až za deset minut ale neznamenal, že nahoře na mě už někdo nečeká. Sotva jsem udělal dva kroky, tak to začalo. Nejdřív se rozeřvala jedna brokovnice kousek napravo, asi dvacet metrů přede mnou. Vír broků se mnou praštil jako s kusem hadru. I přes neprůstřednou kombinézu to strašně bolí. Druhej fízl mi to napálil přímo do ksichtu. Ještě že jsem si prozřetelně stáhnul bojový hledí. Stejně mi to málem utrhlo hlavu. Brokovnice dělaly takovej krávál, že se v něm repetění mého SCORPIA málem ztratilo; ne tak ostatní efekty. Nejsem zrovna špatnej střelec. Třetí fízl totiž podlehl mylnému dojmu, že už jsem skoro na prkně, když jen tak ležím, a úplně sebevědomě vylezl zpoza zdi, kde se kryl.

Nevším si, chudák, toho sluníčka, co mám na kombošce, a nebo všim, ale nevěděl tak úplně, co znamená. Napálil jsem mu to přímo do ruky ve frajerský bezprstý rukavici. Kulka ze SCORPIA, když vltne do těla, nevyltne druhou stranou ven, jak by se dalo čekat, ale začne rotovat kolem nejtlustší kosti v okolí. Na ruce v bezprstý rukavici se objevily tři malé mokravé skvrnky – vzápětí fízlovi úplně vybuchl obličej. Vtom se ozvalo zaječení a v neutuchajícím burácení brokovnice se proti mně vyřítil ten, co začal střílet jako první. Trefil se vždycky; nemohl jsem vstát a z kombošky, do který jedovatě švihaly další a další biče žhavých broků, se mi začalo kouřit. Ale neskočil jsem jim na to. Starej fízláckej trik: jeden se odkryje a pálí do vás ránu za ranou a druhěj, na kterýho nedáváte pozor, vás dostane panzerfaustem. Já jsem pozor dával. Jak se černá asfaltová hlavice pěsti objevila nad zídkou, odkud střílel ten druhěj, SCORPIO se mi znovu zatřáslo v ruce. Mám nastaveno na dávky po pěti ranách – a mám pocit, že tentokrát jsem neminul ani jednou. Hnací nálož Panzerfaustu explodovala ve víru dýmu a žlutého ohně. Smejklo to se mnou, až se mi tatrgel vzpříčil v krku. Na kombinéze obalený promáčenou betonovou drtí a stříbřitě lesklý od rozmazanýho olova se mi začala usazovat rudá rosa. Tak vidíš, kams to dotáh, panzermetčiku – až na rosu! Než se ten třetí fízl, nevěřícně sledující mému zraku utajené zbytky svého kamaráda, vzpamatoval, zemřel také. Ale ty tři mladý jelita svůj úkol splnily – zdrželi mě.

Nevím jak to ti dva profíci dokázali, ale stačili se dostat z podzemí už za tu chvilku, co trval boj. Pažba brokovnice se mihla jako kyj a vyrazila mi SCORPIO z ruky. Kolem krku se mi se zasyčením obtočila ocelová struna – jo, tak to je jiná! Jak říkám, profíci. Límec bejvá nejslabší místo kombinéz, všech kombinéz. Sice nepovolí, ale co je to platný, když tě přes něj uškrtěj. Po poldovi vlevo jsem hodil nůž. Už jsem začínal vidět rudě a on měl přímo neuvěřitelný reflexy – nůž mu sice stačil useknout špičku nosu, ale to nic nezměnilo na tom, že mě se svým kamarádem škrtil dál – vypadalo to, jako když si hrají na přetahovanou akorát že uprostřed byl můj krk. Druhěj nůž už jsem nějak nemoh' nahmatat. Třásly se mi ruce a taky jsem měl pocit, že jsem se pomočil, ale to už se tak rdoušeným stává. Když už

měl být vlastně konec, začali mě táhnout pryč; pak se najednou udělalo strašný vedro – nikdy bych nevěřil, že smrt je teplá.

„Šéfe, vstávej, musíme vocad’!“ samozřejmě, moje milý pées a jeho plamenomety. V hlavě mi hrubě hučelo a domníval jsem se, že mi minimálně praskla tak třikrát kolem dokola. Ohořelý zbytky fízlu kolem na tom byly ale podstatně hůř.

Cesta k naší šlupce byla strašná. Pées mě tam spíš dotáhl, než že bych došel. Fízlové se rojili jako vši. Naštěstí, jak jsem se potom dozvěděl, pées naši neblahou situaci ohlásilo klanový Stanici a Céva Rumkopff to bezplatně pustil do éteru, a naštěstí i já mám na kosmodromu pár kámošů, kteří nepotřebují rozkaz shora. Teď už jich je o dost míň. A máme i o jeden tajnej kosmodrom ve městě míň – hádejte o kteréj – všechny šlupky bohudík stačily ulítnout. Musím někde pro Cévu sehnat láhev skotský – nejradši má Walkera Black Label. Půllitrovka má sice cenu asi jako tři tuny listí, ale můj šlejšák mi za to stojí.

Visím ve sprše a proudy žhavý páry masírujou moje v jednu velkou modřinu vyklepaný tělo. U řízení hlídá pées – z toho šrumce dole si odneslo akorát trochu pomuchlanej pancíř. Na levý ruce mám pod průhlednou náplastí patnáct vpichů – tolik toho do mě Doktor snad ještě nikdy nenaprál. A řeknu vám, stejně tak nikdy jsem si beztíži nepochvaloval jako dneska. Ta sprcha je totiž v mý šlupce a šlupka na vysoký orbitě nad Zemí. Ve stavu v jakým jsem byl, to nešlo dotáhnout dál.

„Šéfe, poldové se do nás pokoušej strefit nějakým krámem z muzea, nechceš se na to podívat?“ Vydrbal jsem se ručníkem, oblík si novou kombinézu, boty a prošel centrální chodbou dopředu: moje šlupka vypadá jako padesátimetrový orezivělý vajíčko a řídicí kabina je v té špičatější zaoblině.

Pées se matně lesklo v měňavým světle monitorů a od Země se blížil raketoplán. Byl celej flekatej a takovej jakoby pomačkanej – policejní zelená barva se při průletu atmosférou orvala do dlouhých třásní, v beztíži divně trčících do stran. To jsem zatím viděl jen ve filmu.

„Co tomu říkáš?“

„Je to replika nějakýho ruskýho automatu, odhaduju tak z konce padesátýho roku. Pulzní motor.“ Pées se vyzná. „Trefí se to do nás skoro přesně za deset minut; myslíš, že bys to moh’ zkusit odpíchnout?“ Pées mluví pořád stejným monotónním hlasem, ale já už ho mám tak dlouho, že v tom hlase dokážu rozpoznat, kdy se nemám moc vyptávat a dělat, co se po mně žádá. Zapadnul jsem do svýho křesla, připoutal se a pustil násobič. Násobič – to je ta naše obrovská výhoda proti všem ostatním klanům, a zároveň to, co nám policajti nemůžou ani za boha odpustit. Násobič pravděpodobnosti je totiž jedinej pohon, kterej umožňuje smysluplný lety vesmírem. V klano-vý, nejpřísněji utajený továrně na odvrácený straně Měsíce (švédská fabrika SAAB v emigraci) jich bylo vyrobeno něco přes tři tisíce. V druhé fázi byly násobiče zabudovány do tří tisíc nejružnějších šlupek. Dva tisíce devět set šest pilotů s nima dokáže létat na Měsíc, na Venuši a na Mars. Nikam jinam ne. Ti mají na kombinézách stříbrný měsíček. Devadesát dva pilotů dokáže celou soustavu, a ti nejlepší z nich i Kentaura. Ti mají stříbrné sluníčko. No a dva z nás umějí celý vesmír – opravdu, zdá se, že nemají žádná omezení. Jednička a Dvojka na kombinézách označení nenosí. To bylo rozvrstvení možností našeho klanu v samém jeho prvopočátku. Mezitím se asi dvánáct set pilotů nevrátilo – nikdo neví, jakých chyb se dopustili – naštěstí to v drtivé většině byli ti nejmní schopní.

Ke klanu pilotů se počítá ještě asi sto tisíc členů pomocného personálu, rekrutů, kyborgů, agentů, dělníků, nájemných vrahů, vědců a děvek a všech těch ostatních, co k tomu patří. Sám násobič pravděpodobnosti (podle objevitele pravděpodobnostního přenosu se mu také někdy říká Koudelíkův násobič) je vlastně cosi jako takový zvláštní elektronkový (ne elektronický, opravdu elektronkový – musí tam být lampy) počítač, který ve spojení s některým lidským mozkem dokáže měnit pravděpodobnost výskytu nějakého předmětu v prostoru – v našem případě například šlupky.

Ačkoliv jsou všechny násobiče stejné, dokáže je ovládat jen málokdo. A ještě každý jinak. O doletu jsem se již zmínil. V rychlosti jsou rozdíly podobné. Někomu to na Venuši trvá třeba čtrnáct dní, a na druhou stranu naši dva dálkaři přenos uskutečňují v nulovém čase (Sporýš tvrdí, že Jednička se dokáže objevit v cíli ještě dřív než zmi-

zí na startu, ale to je Sporýš). Největší problém je ale s velikostmi lodí. Osmadevadesát procent z nich jsou jednomístný sardinky, do kterých se, když je pilot asketa, srovná necelej metrák nákladu. Čtyřicet devět šlupek uveze mezi půl a deseti tunama. Jenom jedna je dlouhá padesát metrů a dokáže uvízt tisíc tun po celý Soustavě – a teď hádejte: Kdo je asi nejdůležitější pilot na světě? Proto po mně fízlové tak jdou.

Při dnešním útěku zařvalo přibližně osmdesát našich lidí. Já přitom na Zem vlastně ani nemusím, přímej obchod provozují zástupci a překupníci; s mými příjmy mi stačí jenom písknout a už se mi valí všechno, co potřebuju; lítám tam dolů vlastně jen z jakési nostalgie. Dneska to bylo jenom o fous – policajti teď moc dobře vědí, kdo jsem, proto ten zoufalej pokus s raketoplánem (určitě mají jenom tenhle jeden – i tak na něm museli pracovat strašně dlouho).

Před třemi roky už mě jednou málem dostali. To když se jim povedlo chytit Ingrid, která se mnou nejdřív lítala jako bocman a zanedlouho už jako bocman a zároveň moje manželka. Slíbili, že vydám-li se jim dobrovolně i se šlupkou, implantují mi pouze mástr, aby měli zajištěnou mojí poslušnost, budu se mít jako prase v žitě, budu moct dál žít s Ingrid... Nevydám-li se, tak s Ingrid udělají něco hodně, ale hodně ošklivého. To, jakým tónem to tehdy generál Totenacker na Milici říkal, do smrti nezapomenu. Byla z toho největší otevřená srážka v Nových časech. Tenkrát jsem tam odlétl, aniž bych to s kýmkoli projednal. Klan si samozřejmě nemohl dovolit o mě přijít. Padlo tam skoro dvacet pilotů a nepočítaně ostatních. Mě z toho dostali, Ingrid ne. Od té doby nemám oko. Rok v nemocniční stanici na Marsu – psychický šok. Jak to s Ingrid dopadlo, jsem se nikdy nedozvěděl. Klan mě potřebuje, proto mi i nadále vychází všemožně vstříc, ale nedá se říct, že mne zrovna nějak milují. Po Ingrid jsem se už s jiným bocmanem nesnesl, a tak jsem si pořídil pées – zbytečně nežvaní a v nejhorším se dá vypnout.

Zelený kontrolky indikátoru žhavení násobiče se rozsvěceli jedna po druhé – bůhví proč se jim říká dýzl.

„Šéfe!“ raketoplán byl snad už jen sto metrů od nás. Přenosovou helmu jsem si nasadil úplně automaticky.

Padesát metrů. Poslední ledka vzplála. V mozku se mi rozprostřela známá trojrozměrná stříbrná síť. Hlavně aby neodešla nějaká lampa.

Třicet metrů.

„Countdown – You Ready?“ zanotoval jsem začátek naší soukromé bojové písně One-Way Ticket to Pluto.

„Deset metrů,“ odpovědělo mi nezúčastněně pées.

Pluto, nádherná planeta. Slunce se změnilo na jednu z mnoha jasnějších hvězd. Na monitorech mdle jiskřila koule z mrazem rozervaných skal a šedýho metanovýho ledu. To bylo v pořádku. Na navigační obrazovce svítily souřadnice mojí Dači (obrovská, skoro tisíc let stará, hluboko ve skále zakopaná vědecká stanice po předcích), to bylo taky v pořádku.

„Kontakt,“ řeklo pées. V tom okamžiku trup šlupky zaduněl, jako by se k němu přisálo něco hodně těžkého.

„Do psí díry a hadí prdele!“ zaklel jsem bezmocně, když jsem se vymanil s přenosové helmice a o sítnici se mi opřel obrázek, co mi pées vypálilo na boční monitor. V tom raketoplánu musej bejt na prostý sebevrazi. To ale nic nemění na tom, že se jim podařilo svízt se v mým pravděpodobnostním poli. To „One Way Ticket to Pluto“ začalo bejt až nepříjemně reálný. „Místní přehřívání pláště. Kritická teplota – teď. Ztráta tlaku ve dvojce vpravo,“ mluvil do zuřivého blikání červených kontrolěk palubní computer. Něco hlasitě zarachotilo. Pées mi bleskurychle narazilo bojovou prilbu. Stáhl jsem hledí, pořád trochu v mátohách. Policajti nad Plutem – to snad ne. Dveře od kabiny úděsně zaskřípěly a roztrhly se, jako by byly z papundeklu a ne z dvoucentimetrovýho titanovýho pancíře.

Kryl jsem se za opěradlem sedadla a smršť kulek ze SCORPIA vířila dým, najednou panující v místnosti. Pées žhavilo puklý dveře z obou plamenometů náraz. Pak z nich něco hlasitě prásklo. Výbuch mě ohlušil. Z nosu mi začala téct krev. Vystrčil jsem hlavu a tam, kde ještě před chvílí stálo pées, se válela ohořelá a dýmající hromada drátů a pokrouceného železa. Myslím, že jsem zařval něco hrozně sprostýho.

„Ale, Trojko, no tak, ovládej se trochu.“ Ingrid stála přímo přede mnou a natahovala ke mně ruku. Brada mi spadla na prsa. Obličej, kaštanové vlasy na ramena, bocmanská kombinéza... Ingrid, jak jsem jí naposledy viděl tehdy před lety při našem posledním společném výletu na Zem. SCORPIO mi vypadlo z ruky. Chytla ho, aniž bych ten pohyb postřehl. To dřív neuměla. Ani zrcadlovky nenosívala.

„Ingrid...?“ vydechnul jsem.

„Co jí říkáš, Trojko?“ To že ta příšera ve skafandru z konce devadesátých let je policajt, jsem poznal podle toho, že měl na ramenou výložky policejního majora. Někteří je prý mají vytetované i na kůži. A navíc mi do ksichtu mířil něčím, o čem mi intuice napovídala, že právě toto před okamžikem jedinou ranou rozmázlo pées na plechový guláš s elektronickou příchutí. O odolnosti své hlavy jsem si nedělal iluze. Zaběhlej svět se mi začal pomalu otáčet před čima. Policie nad Plutem, Ingrid, pées...

„Nepozveš nás na návštěvu, co?“ zeptal se policajt. A když se mi na hlavu zaměřilo asi pět podobnejch aparátů v rukou asi pěti o něco míň ohvězdovaných skafandrů, schoval zbraň. „Vidíte, a já myslel, že mi chcete dát pokutu za špatný parkování,“ usmál jsem se. Ruka v pancéřové rukavici podobná naběračce korečkového rypadla mě třikrát rychle za sebou praštila do helmy.

Než jsem jejich pozvání do své základny přijal, potřeboval bych na průzoru vnitřní stěrač na krev.

Bylo jich celkem osm. I s velitelem a Ingrid. Mě zatím ani moc nepotřebovali. Ingrid jim ukázala, kde co je. Přivázali mě k železné trubce v místnosti, kterou jsem používal jako překladiště odpadků. Předtím mi dovolili, abych si umyl krev z helmy, takže se můžu koukat kolem sebe. Není to moc radostnej pohled. Tři metry široká, pět dlouhá, temná kvádrovitá místnost s holými stěnami z šedého, vydroleného rychlobetonu. Hromady prázdných plechovek od listů a jídla. Listí! Ježíš jak já bych si prásknul! Nos mám oteklej, že přes něj sotva vidím a několik zubů se mi povážlivě viklá. To ale není to hlavní, co mě trápí: Ingrid. Viděl jsem, jak si sundala zrcadla. (Každý řádný příslušník policejního klanu jinak musí mít skla implantovaná

– nevím proč se jejich Biblí stal zrovna Neuromancer.) Ingridiny oči se duhově lesknou – jako úlomky CD-Rom. To znamená jediné: Z Ingrid se stal kyborg, teda přesněji řečeno, policajti ho z ní udělali. Pár mástrů za ušima, trochu kovu v těle... je prej málo nepříjemnějších věcí, než když z vás policajti dělají kyborga – já bych se o to měl asi taky začít zajímat – zřejmě se stanu prvním policejním pilotem v Nových časech.

Do tmy kobky se náhle navalila oslnivá hromada světla. To někdo otevřel dveře. Moje helma naštěstí chytře spustila filtr – nevím, co by na to jinak moje namixovaná hlava. Policajt se na mě ani nepodíval jenom něco těžkýho s kovovým zarachocením shodil z vozejků a zase vypadnul. (Gravitaci tady na základně vyrovnává na standardní pozemskou jednoúčelový násobič pravděpodobnosti, který také neutralizuje slapové síly Charónu. Jedno z privilegií pro mé pohodlí.)

To něco byly zmasakrované trosky nebohého pées. Udržují pořádek, fízlové, – a není divu – na svý první kosmický bázi. Naši už určitě tuší, že se něco stalo rád bych věděl, kolik jich kvůli mně ještě policajti dostanou. Ingrid znala hlavní i zabezpečovací kódy pro povolení přistání na stanici stejně dobře jako já. Teda teď už je určitě znala. Protože přesto, že jsem je po jejím zmizení v policejních žalářích samozřejmě modifikoval, heslo staničního počítače mě změnit nenapadlo.

Podle toho, jak poldové chodili se zbytky od jídla, jsem byl zavřenej už tři standardny. V kombinéze mi nechali zapnutý systém udržování životních funkcí, který mne živil, čistil vzduch a staral se o odpad. No a já se celý ty tři dny snažil pomocí komunikačního čipu za levým uchem navázat spojení s hlavním počítačem Dači, – to se mi samozřejmě nepovedlo. Ale před několika okamžiky se mi povedlo něco jiného – a to něco naprosto neočekávaného. Co myslíte, strašně slabě, ale přece jenom, se mi ohlásilo pées. Teda spíš čip, co kdysi byl částí jeho záložního mozku – černá schránka. A ten čip dokázal částečně ovládnout manipulátor, který ještě přednedávnem býval pravou přední nohou pées. Nebudu rozvádět hysterické pokusy, s nimiž jsem se ty trosky snažil přinutit, aby se připojily k jedno-

mu ne úplně zničenému energočlánku a jak se potom pomalu, až nekonečně dlouho proplétaly horami odpadků ke mně.

Jak já se bál, že někdo uslyší randál, kterej to plazení doprovázel!

No nakonec, když mi ten manipulátor přeštípl pouta, jsem byl tak vynervovanej, že jsem se tak tak dokázal postavit. Prázdné konzervy mi chřestily pod nohama. Napotřetí se to povedlo.

V troskách pées zůstaly i oba plamenomety. Po krátkém páčení se mi jednu trubku s očazeným koncem podařilo odpreparovat. Nádržka s hořavinou při zásahu ve šlupce určitě nevybuchla – to už by ze mě, policajtů a trosek obou lodí bylo jen pár nezajímavejch satelitů na nízký oběžný dráze nad Plutem.

Dveře od skládky se mi nepodařilo otevřít ani po vysilující několikahodinový dřině. Ani se nehly. Když jsem se tiše vyzuřil (až mi vzteky tekly slzy), uchýlil jsem se k nejstarší lsti lidí prchajících z cel – narařičil jsem to tak, jako že jsem pořád přivázanej k tý trubce. A pak už zbývalo jen čekat na popeláře.

Když přišel, zrovna jsem přemýšlel, že už nikdy nikdo nepříjde.

„Á, přichází policie, **tvůj** nejlepší přítel,“ řekl jsem s co největší ironií, jaké jsem byl přes oteklé rty schopen.

„Rači drž hubu, pilote,“ odpověděl mi, postavil velký odpadkový koš na zem, došel ke mně a z rozmyslem mě kopl do břicha. „To máš jako závdavek za blbý řeči, ale můžeš se těšit na večer – to začneme s robotizací,“ zasmál se, ale ne moc hezky.

„Odchází policie, **můj** nejlepší přítel,“ řekl jsem, když se obrátil k odchodu.

„Tak ty toho nenecháš, ty...!“

„Ale nechám,“ odpověděl jsem mu zároveň s doběla rozžhaveným výtryskem neonapalmu. Nedokázal bych střelit do zad ani policajta (a vlastně možná že jo). Překročil jsem dýmající škvarek, co z něj zbyl, zjistil, že ta zajímavá zbraň, co měl v pouzdru na opasku, se stala nepoužitelnou, pogrataloval svému dýchacímu filtru, rychle za sebou zavřel, a pak mě pohltily dobře známé betonové chodby mojí starý Dači.

Chytili mě až neuvěřitelně snadno. Lstivě jsem se plížil šerejmá koridorama ke skladišti, kde jsem měl pár poměrně solidních mani-

pulátorů s jejichž pomocí jsem hodlal fízly udolat, a ani mě nenapadlo, že každý z policajtů je napojený na monitorovací okruh. Takže ostatní věděli, že jeden z nich zařval, ještě než dopadnul na zem. A protože věděli, kde se to stalo, a jak jsem zjistil, Ingrid pořád dokáže poměrně dobře předvídat mé činy, už na mě v tom skladišti čekali.

Opatrně jsem otevřel zrezavělý dveře, místy ještě flekatý olupující se žlutou barvou, a třásl se, aby moc neskrípaly – to jsem se bál ozvěny.

„Kdopak to přišel?“ zeptal se šéf policajt, se založenýma rukama posměšně opřenej o jednoho robota. „Není to Johnny Walker, Ingrid?“

Neměl jsem proti ní šanci. Pohybovala se tak rychle, že bych se do ní zřejmě netrefil i přes poměrně solidní rozptyl plamenometu. Teda kdybych alespoň stačil zmáčknout spoušť. Něco takovýho jsem ještě neviděl – Ingrid musí být opravdu poslední výkřik policejní technologie. Malíkovou hranou sekla (teda domnívám se, vidět to nebylo) do plamenometu. A zkuste používat zbraň jejíž ústí svírá se začátkem hlavně skoro pravý úhel. A to byla poměrně dost tlustá kadmiocel. Co té ráně říkaly moje ruce netřeba dodávat.

Jídelní stůl, ke kterému by se klidně vešlo i dvacet tlust'ochů jako byl policejní chirurg, byl přímo ideální i jako stůl operační. Takže nejdřív mi poněkud upraví tělo. Ten nájemnej chirurg, kterému v prasečím ksichtě porostlým bílým strništěm plavaly vlhký zřítelnice v loužičkách bleděmodrýho sadismu, mi průběh operace vylíčil velice plasticky. Mezitím si kolem stolu, k němuž jsem byl přivázaný solidními popruhy z fialovýho kevlaru, rozestavoval různý stojánky s už napohled velice nepříjemnejma nástrojema a přístrojema.

Po pěti minutách operace v místnosti nevydržel nikdo mimo doktora a Ingrid, která mu dělala instrumentářku – a samozřejmě bohužel mě. Doktorovi můj křik dělal vyloženě dobře a Ingrid to pro změnu bylo úplně jedno. Tyhle operace se dělají vždycky bez umrtvení a při plném vědomí operovaného. Organismus se sice (až na plíce a srdce) paralyzuje, ale nervový zakončení je potřeba mít živý – aby se posi-

lovače daly připojit opravdu správně. Bohužel je to zařízený tak, že se při tom nedá ani omdlít.

Za čtrnáct dní – které jsem naštěstí milosrdně prospal, vyživován nitrožilně, policajti přistoupili k druhé, a to důležitější části mé přeměny na policejního pilota (vám to možná nepříjde, ale už i pouhé mechanické spojení těchto dvou slov je pěkná perversita). Mozek se obvykle operuje vsedě. Takže masivní křeslo s již známými fialovými popruhy, silná lampa žhnoucí jinak temnou místností, chirurg v bílém plášti, Ingrid; a abych nezapoměl, oproti minulé sestavě tam byl i jejich šéf – major. Na stolečku u ruky měl přenosný trezorek. I mně došlo, že v něm jsou čipy, které napříště budou řídit můj život – celý můj život. Taky mi došlo, že když v tomhle policejní vedení nevěří ani tomu doktorovi, tak to bude opravdu převzácná elektronika (no, je vidět, že se na mně aspoň nešetří).

Operace mozku jak známo nebolí. Hlavu jsem měl upnutou v takovém kruhovém svěráku mezi čtyřmi vymezovacími šrouby s gumovými přísavkami na konci a celou zamotanou do bílý elastický síťovky. Nemohl jsem s ní ani hnout. Ingrid mi do kůže na hlavě píchla umrtvovací injekci (ostříhali mě už předtím). Až teprve teď si všichni tři nasadili roušky. Něco tak divně zavržalo, na temeni jsem ucítil chlad a do chromované misky před očima mi cinkl skalpel se zakrváceným ostřím. Zabzučela elektrická pilka a vzápětí se její kotouček jedovatě rozkvílel. Celá hlava se mi rozvibrovala a kolem nosu mi zapršely drobné bílé vločky – chtěl jsem se zeptat, jestli mám v hlavě opravdu piliny, ale měl jsem fixovanou i bradu. Pak se dlouho nedělo nic zajímavého, jenom to tak skoro příjemně studilo. Pak se mi začaly samy od sebe smršťovat nejrůznější svaly, hýbat prsty, ohýbat klouby, zatínat pěsti, mrkat oko a tak podobně.

„Pane?“ řekl chirurg – bylo to první slovo, které bylo během operace proneseno. Jinak mi jenom hlasitě funěl na zátylek. Major přišel k nám a postavil se mi za záda. Dvakrát za sebou hlasitě cvakl zámek u trezorku.

„Takže tady to máme,“ řekl, když s hlasitým klapnutím otevřel dvířka. „Smyslový regulátor jeden kus, výrobní číslo 05.“

„Souhlasí,“ odpověděl doktor.

Po papíře zaškrabalo pero. Opravdu přísněj předávací protokol, pomyslel jsem si posměšně. Kus proti podpisu. Pak mě napadlo, že to byla asi jedna z mejch posledních posměšnejch myšlenek vůbec, což mne opět rozesmutnilo.

„Mástr, kódové označení čipu 2020, výrobní číslo 05, série BA...“

A ještě osm obdobných položek; po přečtení každé z nich se ozvalo zaškrabání doktorova pera. A pak začala vlastní implantace – z toho už si nepamatuju nic, akorát – v jednu chvíli se mi až neuvěřitelně zvýšila intenzita čichového vnímání – ze zápachu doktorova potu jsem se málem pozvracel.

Mé testování probíhalo v nejlepším pořádku. Akustický příjem rozkazů, dálkové ovládání, samostatné úkoly – všechno. Snažil jsem se, co mi nový, posilovači nadupaný organismus stačil – chtěl jsem svým pánům sloužit co nejlépe, předat jim všechny své zkušenosti a znalosti – to jsou mé jediné cíle. Na noc mě vždy vypínají.

Dnes je to popáté. Postavím se vždycky do rohu ve skladu a někdo mi řekne: „Spi, teď!“ – to jsou klíčová slova – akustický vypínač.

Policejní důstojník, kterého oslovují majore (tedy spíš Majore – je to můj nejvyšší nadřízený) držel stroj číslo jedna – kódové označení Ingrid – kolem ramen a některé z jeho tělesných funkcí vykazovaly výrazně změněné hodnoty oproti normálu – bylo by třeba na to upozornit lékaře. Bohužel nemohu promluvit bez vyzvání – ačkoli ochrana řádného příslušníka policejního sboru je mým prvním, takzvaným Velkým zákonem.

„Pane, váš organismus je...“

„Mlč, konzervo a spi už!“ rozkázal Major a hnětl stroji Ingrid hýžďové svaly. První část klíče byla správná, druhé jsem sice také dokonale rozuměl, ale vypnout, jak bylo zřejmě zamýšleno, jsem se nemohl. Major se strojem Ingrid odešli.

Chvíli se nic nedělo. Pak mi hlavou prolétl blesk šíleného světla. Před senzory se mi zatmělo. Rozsvětlo. Zatmělo. Fibrilace stále zrychlovala. Čas ztratil rozměr. Pak se z prázdnoty ozval hlas – tedy spíš HLAS: „Jmenuji se Jolyjon Dee, narozen ve Staré Praze na Ze-

mi. Je mi třicet pět standardních let, jsem poněkud blázen, ale hlavně příslušník klanu Pilotů, v jehož výkonné hierarchii zaujímám třetí nejvyšší místo – přísluší mi tudíž klanové jméno Trojka. Mou oblíbenou hudbou je historický Hard Core z osmdesátých let předposledního století Starých časů a moji největší nepřátelé jsou soustředěni v klanu zvaném Policie... A neudělal-li jsi to doposud, tak pro dnešek máš nejvyšší čas zabít svého prvního policajta, Jolyjone!“ Ten hlas mi byl strašně povědomý.

„Jmenuji se Jolyjon Dee...“ Hlas zprávu zopakoval. Poslední dvě souvětí byla v tak ostrém rozporu s Velkým zákonem, že jsem se začal hroutit – obzvlášť to druhé – navíc formulované coby rozkaz.

Po několika minutách se stroj s kódovým označením Pilot; stojící v temném koutě úzkého skladiště, svalil na zem. Duhový lesk v jeho zlatě zářících zřítelnicích vyhasl.

Za dalších deset minut jsem se postavil na nohy a protřel si ze zvyku oči. Je to zvláštní pocit, nahmatat si místo víček něco jako čočky objektivu – a vrchol zvláštnosti je vidět zase na obě. Policejní chirurg udělal jednu chybu – nepodíval se, zda nemám v hlavě ještě něco jiného než jenom mozek – můj komunikační čip se málem zadřel, jak se mi těch pět dní snažil předat zprávu, co jsem si sám pro sebe připravil.

Normální kyborg by určitě nepřežil prolomení Velkého zákona – tedy spíš ne „normální kyborg“ ale kyborg s normálním lidským mozkem – ale do jaký míry má normální mozek člověk, který dokáže ovládat násobič pravděpodobnosti, to nedokážu ani odhadnout. Mohu vám akorát sdělit, že mně prolomení Velkého zákona udělalo vyložené radost.

Nedopustíš, aby řádný příslušník policejního sboru došel úhony – toto neplatí pouze v tom případě, když je ohrožen řádný policejní příslušník s vyšší hodností.

(Toto je plné znění tzv. Velkého zákona robotiky, vypracovaného na základech Morálního kodexu Nového policisty – řádného příslušníka Klanu Nových policistů.)

Dalším z příjemných zjištění bylo, že mi zůstaly schopnosti a reflexy kyborga.

Tak, je sice dvaadvacet dvacet pět standardního času, ale na zabíjení policajtů není pozdě nikdy. Přejel jsem si rukama po kapsách (z konspiračních důvodů mi nechali mojí černou pilotní kombinézu – sice bez helmy, ale na druhou stranu, na co je helma někomu, kdo se může klouzat po Plutu i bez čepice). Byl tam. Když mi tenkrát (je to jenom měsíc, ale jak se to zdá dlouho) pées připravovalo novou kombinézu, automaticky mi přendalo všechny věci z kapes té staré.

Za uši rvoucího skřípění drceného rychlobetonu a trhaných armatur jsem prošel zdí do vedlejší místnosti – hlavního řídicího stanoviště Dači.

„Hej, fízle, nechceš zelenýho plyšovýho medvídk?“ Tak překvapenějsicht už asi nikdy neuvidím. Strážnej pomalu vstával z křesla a civěl na médu v mé dlani, a než jsem k němu přes celou místnost došel, ani ho nenapadlo, aby šahal po tom minometu, co se mu houpal na opasku.

Nevěřili byste, co má takovej kyborg síly v rukou obzvlášť, když tu ruku pohání poměrně červenějs lidskej vztek. Chtěl jsem mu dát jenom pořádnějs boxink...

Bezhlavě tělo v policejní uniformě se zakymácelo zepředu dozadu a s nechutným zvukem se rozplesklo o vyšlapaný beton podlahy. Krev vycákla až na strop. Zabíjet ho teď byla chyba – signál o smrti příslušníka policejních sil se mi rozječel hlavou. Na pět vteřin mě to úplně paralyzovalo. Souboj elektroniky a mého mozku jsem naštěstí znovu vyhrál.

Mezi papírkama od tyčinek z tatrgelové tresti (značka POLICE FRIEND) kupíci se na pultě u klávesnice manuálního ovládání, jsem uviděl svůj dálkový ovladač. Zmačkal jsem ho na infinitezimálně malou kuličku.

Střela mi škrtla o rameno, otočila mě skoro o stoosmdesát stupňů a explodovala na zdi za mnou. Střepiny mi zabušily do zad jako mrak žiletek.

„Kreténe! To je kyborg, ten to bejt nemoh!“ zaječel vyšší ze seržantů, krčící se s napřaženými zbraněmi ve dveřích – trochu mne znepokojovalo, že jsem vůbec nepostřehl, jak se tam ocitli.

„Myslíš, policajte?“

Ted' jsem nemohl jinak. Signál o smrti dvou příslušníků, rvoucí můj mozek na kusy, byl sice skoro jednou tak intenzívnější než o smrti jednoho, ale tentokrát jsem na něj byl připraven. Přeskočil jsem cary kouřícího masa lemující vchod a vřít se do chodeb. Major a doktor. Nebo ještě líp doktor a Major.

Posledního ze seržantů jsem zabil cestou. Rozplácl jsem ho plechovejma dveřma o zed'. Zajímavá věc, udělal se na nich plastickej obtisk jeho obličeje – asi jako když Jerry praští Toma pánví se silným rozmachem.

„Co se děje?“ hmouřil doktor oči do světla.

„Nic, jen jsem tě chtěl pozvat na malou procházku, – už jsi někdy bruslil na Plutu, felčare?“ Řeknu vám, dekompresi v přechodový komoře snášel mnohem hůř než já, – a co přitom vyváděl za věci... Než zemřel, byl jsem nucen pogratulovat mu k odolnosti mé konstrukce. Major spal v posteli, ve které jsem dříve spával já. Monitorovací okruh měl vypnutý – byl přeci velitel a navíc vedle něj ležel nejlepší osobní strážce, jakého si dovedu představit – kódové označení Ingrid. Moje ložnice, moje postel, moje žena – přímo by se dalo říct rodinná idyla. Ingrid byla naštěstí vypnutá. Bohužel Major měl i na policajta až nelidský reflexy. Jak zavrzaly dveře, poslepu zabodnul prst do ovladače na nočním stolku. Ingrid to na strojový úrovni myslelo asi o řád rychleji než mně. Ještě než začala otevírat oči, stáhla si z monitorovacího okruhu, co se stalo, a ještě než je úplně otevřela, věděla, že příčinou těch problémů jsem já. A Ingrid ovládaná Velkým zákonem je strašná zbraň. Obzvlášť, když jí pomáhá hajzl, kterej zná všechny vaše klíčový slova.

„Spi, ted'!“ zařval Major. Než jsem ten rozkaz anuloval, zarazila mi Ingrid štíhlou pěst do břicha. Dveře, které jsem za sebou před chvílí opatrně zavřel, se vytrhly ze zdi i se zárubněmi. Byl to pancíř, který by měl normálně ochránit obyvatele místnosti i při náhlé dekompresi stanice. Ted' povolily pod mým tělem, jemuž kinetickou energii udělila štíhlá ručka... nenapadá mě lepší přirovnání než k parnímu bucharu. Údery na mě jenom pršely. Nemohl jsem se než chabě krýt. Major totiž vyběhl na chodbu, oči mu svítily, v jedné ruce svoji zbraň, v druhé tu, kterou jsem upustil já, a pořád dokola na

mě křičel to svý „Spi, ted’!“ a na Ingrid: „Rozsekej ho na sračky, Ingrid.“

Nezbývalo mi než použít trik. Jeho realizace byla sice poněkud obtížná, ale nakonec se podařil.

„Nechcete mého zelenýho plyšovýho medvídka, paní?“ Napodobit hlas šestiletého dítěte mi nedělá problémy (když mi zrovna nikdo neskáče po břiše). A protože mám v malíku všechny zákony policejní robotiky, nemohlo se mi to nepovést.

Dítě zabiješ jen na přímý rozkaz svého nadřízeného.

(Toto je plné znění osmnáctého zákona robotiky, vypracovaného na základech Morálního kodexu Nového policisty a Služebních řádů Klanu Nových policistů.)

Ingrid ztuhla uprostřed pohybu jako prkno. Major neměl čas pochopit, co se stalo. Stačilo mi dvě stě milisekund. Mám mnohem větší sílu než Ingrid a věděl jsem naprosto přesně kam mířit. Moje pravá noha zasyčela vzduchem a trefila ji do brady. Ozval se zvuk s jakým dopadá dvacetikilový ocelový perlík na kovadlinu. Ingridino tělo udělalo salto, s ošklivým plesknutím se zarazilo o strop a zřítilo se zpátky na podlahu. To už jsem opět sledoval, aniž bych se mohl pohnout. Major ječel to: „Spi, ted’! Spi, ted’!“ tak rychle za sebou, že než jsem vždycky dokázal potlačit elektronickou křeč, kterou to vyvolalo, už tam byla nová. Naštěstí mě chtěl trefit hned první ranou a úplně mě nezničit. Jak mířil, vyplázl špičku jazyku a nervózně si olízl rty. Tím mi dal skoro desetinu sekundy k dobru. Zelený plyšový medvídek, letící skoro šestisetkilometrovou rychlostí dokáže divy. Trefil jsem Majora přímo do pravého oka.

A mozek mu tak srandovně vycák ušima...

Než jsem opravil sebe a hlavně Ingrid, utekl skoro měsíc. Naši mě moc potřebovali, ale nedalo se nic dělat. Stanice vysílala můj volací kód na všech pásmech našeho pravděpodobnostního vysílače každou půlhodinu (ten vysílač je jenom jeden jedinej – tak si představte, kolik relací kvůli tomu museli zkrátit nebo zrušit!). Ale než jsem vykopal Ingrid (tím myslím to, co člověka dělá člověkem) zpod hromad

těch policejních straček, co měla v hlavě; než jsem všechno přeprogramoval – jí i sebe (už bych nikdy nechtěl zažít to: „Spi, teď!“) a hlavně než jsem si troufnul znovu sednout na svůj křeslo ve šlupce a začít žhavit dýzl...

Ale nakonec to všechno dopadlo dobře. Když jsme se vrátili, tak nás naši nejdřív málem postříleli. Neumíte si představit, jak to vypadalo, když se na hlavní základně na Marsu najednou objevila skoro tři měsíce nezvěstná šlupka, z který vypochoďovali dva kyborgové v zrcadlovkách (nebyl to ode mne zrovna zdařilý žert). No i tohle nakonec dopadlo dobře. Potom už šlo všechno rychle. S našima znalostma policejních struktur Klan po krátký ofenzívě zvítězil – v celém Vesmíru už není ani jeden Policajt. Tím jsme se my Piloti stali nejsilnějším klanem vůbec a obchod s jídlem a listím a vším ostatním se úspěšně rozvíjí (monopol je monopol) a klan bohatne a mohutní.

Mně samozřejmě nabídli, abych se stal klanovým vůdcem, takzvaným velkou Nulou, ale já mám rád svoji Daču na Plutu, svoji šlupku a svoje osamělý cestování – tak jsem zdvořile odmítl – všichni si téměř viditelně oddychli – potřebují mě jako pilota a asi jsou v mé přítomnosti pořád trochu nesví.

Jo, mimochodem, to moje cestování už taky není až tak osamělý. Ne že bych si pořídil nové pées, to nebylo třeba – lita se mnou samozřejmě Ingrid; máme se pořád moc rádi a naše odlišnost od ostatních lidí nás ještě víc sbližuje. A mezi náma, mít ženu, která má hlavu naditou elektronikou, taky není k zahození: moc toho nenamluví, a hlavně – při nejhorším se dá i vypnout.